

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.505 van 13 mei 2002
in de zaak A. 95.420/XIV-3646.**

In zake : XXX,
 wonende te 2000 ANTWERPEN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 11 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 10 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BOWMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 20 augustus 1999 en zich vluchteling verklaart op 23 augustus 1999; dat op 28 maart 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 18 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van de materiële motivering als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de formele motiveringsplicht die is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij twee onderdelen onderscheidt; dat zij het eerste onderdeel als volgt uiteenzet:

“(…)

Doordat, eerste onderdeel, in het bestreden besluit gesteld wordt dat de verklaringen van verzoeker niet overeenstemmen met de informatie waarover de tweede tegenpartij beschikt, meer bepaald "refusing to bear arms", War Register's International 1998 en het schriftelijk antwoord van Mr. Polyakov. Dat deze informatie stelt dat Oekraïne geen militaire troepen heeft gestuurd om Rusland te steunen tegen de rebellie in Dagestan. Dat daarom de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker in twijfel worden gesteld en tegelijk ook de geloofwaardigheid van de vraag van verzoeker naar politiek asiel en zijn vrees voor zware bestraffing voor desertie bij terugkeer naar zijn vaderland wordt aangetast.

Terwijl verzoeker tijdens de zitting van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op coherente en overtuigende wijze het relaas van zijn wedervaren heeft gedaan. Dat hij hierbij ook verschillende documenten heeft neergelegd die zijn identiteit, diploma en legerdienst aantonen.

Dat bovendien de stukken waarop het Commissariaat-Generaal zich steunt niet officieel en zeer vaag zijn. Het eerste stuk ("War registers' International, refusing to bear arms) vermeldt zeer bondig de mogelijkheid en procedure voor gewetensbezwaarden in Oekraïne. Verder wordt ook vermeld dat de straf op desertie en vluchtpoging strafbaar is met 1 tot 3 jaar opsluiting.

Het andere stuk, een e-mail van Dhr. Polyakov, is zeer uitgebreid betreffende de verplichtingen van het reserveleger, maar op de vraag van het Commissariaat-Generaal of Oekraïne ooit troepen heeft gezonden naar Dagestan is hij zeer bondig in zijn antwoord: "NEVER EVER"

Deze motivatie is niet voldoende aangezien men zeer goed weet dat in de Oostbloklanden, enerzijds de theoretische wet en de effectieve uitvoering van de wet

geheel anders toegepast worden, met name dat de effectieve straf van verzoeker wegens desertie veel zwaarder zal zijn.

In een nota betreffende de toepassing van de Conventie van Genève inzake asielaanvraag door personen afkomstig uit ex-Joegoslavië dd. 2 december 1992 oordeelt het HCR als volgt:

“La peine prévue pour la désertion ou l'insoumission peut notamment être considérée en soi comme une persécution lorsque l'action militaire à laquelle le requérant n'a pas voulu s'associer était contraire à ses convictions politiques, religieuses ou morales, ou à une raison de conscience valable. Ou si cette action est condamnée par la communauté internationale comme étant contraire aux règles de conduite les plus élémentaires, ce qui est le cas du conflit yougoslave où les normes fondamentales du droit humanitaire sont violées.....Les auteurs de la Convention n'ont jamais eu l'intention d'exclure du champ d'application des personnes fuyant une région en proie à un conflit armé (international ou interne)...” (uit: "Le Monde Diplomatique", januari 1994)

Hieruit kan afgeleid worden dat desertie omwille van een gegronde reden een motivering kan zijn om als politiek vluchteling aanzien te worden.

Daar verzoeker als motief voor zijn dienstweigering gewetensnood heeft aangehaald, kan er niet ongenueanceerd gesteld worden dat hij bij terugkeer naar zijn land geen vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Bovendien is het zo dat de zending van verzoeker naar Dagestan een geheime missie was. Verzoeker maakt deel uit van de "special forces". Hij is scherpschutter en hij diende een zeer gevaarlijke opdracht uit te voeren.

Aangezien het om een geheime missie ging, is het voor de hand liggend dat Dhr. Polyakov de vraag van het Commissariaat-Generaal zeer duidelijk negatief beantwoordde. Het is bovendien zo dat deze landen wel vaker geheime missies ondernemen, die alleen in uitzonderlijke gevallen bekend geraken, zoals het gebeuren rond de Russische duikboot Koersk eind augustus 2000.”;

2.1.1.2. Overwegende dat, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot het bedrieglijk karakter van de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag; dat de bestreden beslissing steunt op het volgende determinerende motief:

“Er dient te worden vastgesteld dat betrokkenes verklaringen niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (“Refusing to bear arms”, War Resister’s International 1998; schriftelijk antwoord van Mr. Polyakov, director military programs van het Ukrainian Centre for Political and Economic Studies). Hieruit blijkt dat Oekraïne onder geen beding militaire troepen heeft gestuurd om Rusland te steunen tegen de rebellie in Tsjetsjenië en/of Dagestan. Dit in tegenstelling tot wat betrokkene beweerde. Deze informatie tast de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas op een fundamentele wijze aan. Betrokkenes asielrelaas steunt volledig op het feit dat hij zijn militaire dienstplicht in het conflictgebied in Dagestan zou ontvlucht zijn en bijgevolg een zware bestraffing voor desertie zou riskeren. Aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan het feit dat betrokkene als militair van het Oekraïns leger naar Dagestan werd gezonden kon ook aan de rest van betrokkenes asielrelaas geen geloof worden gehecht.”;

2.1.1.3. Overwegende dat het niet tot bevoegdheid van de Raad van State behoort zij beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar kritiek op het voornoemd motief niet verder komt dan de blote bewering dat zij op coherente en overtuigende wijze het relaas van haar wedervaren heeft gedaan, dat “bovendien de stukken waarop het Commissariaat-Generaal zich steunt niet officieel en zeer vaag zijn”; dat zij ter adstruering van haar kritiek stukken aanhaalt en ernaar verwijst, die dateren van ruim vóór de feiten die, naar de verzoekende partij stelt, leidden tot het verlaten van haar land; dat zij verder doet gelden dat de stelling dat de heer POLYAKOV “op de vraag van het Commissariaat-Generaal of Oekraïne ooit troepen heeft gezonden naar Dagestan (...) zeer bondig (is) in zijn antwoord: ‘NEVER EVER’”, dat “de zending van (de verzoekende partij) naar Dagestan een geheime missie was”, dat zij “deel uit(maakte) van de ‘special forces’”, dat zij “scherpschutter (is) en (...) een zeer gevaarlijke opdracht (diende) uit te voeren”, dat “aangezien het om een geheime missie ging, (...) het voor de hand liggend (is) dat Dhr. Polyakov de vraag van het Commissariaat-Generaal zeer duidelijk negatief beantwoordde”, dat “het (...) zo (is) dat deze landen wel vaker geheime missies ondernemen, die alleen in uitzonderlijke gevallen bekend geraken, zoals het gebeuren rond de Russische duikboot Koersk eind augustus 2000”;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gemaakte beoordeling van de door de verzoekende partij aangevoerde feiten steunt op informatie waarvoor de commissaris-generaal beschikt en waarnaar hij in de bestreden beslissing verwijst; dat de verzoekende partij in de kritiek hierop niet verder komt dan de blote bewering dat deze zeer vaag en niet officieel is; dat deze blote bewering, noch de stukken waarnaar de verzoekende partij verwijst en die zij blijkbaar gedeeltelijk citeert, de Raad er kunnen toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van het dringend beroep de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat hetzelfde geldt voor de overige, zonder enig begin van bewijs, aangebrachte algemeenheden of argumenten, die allen enkel steunen op een feitelijke beoordeling van de zaak en die allen neerkomen op een andere beoordeling van de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen;

2.1.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in het onderdeel van het middel de schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van de formele motiveringsplicht, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd; dat het eerste onderdeel van het middel ongegrond is;

2.1.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar middel een tweede onderdeel onderscheidt, dat zij uiteenzet als volgt:

“En doordat, tweede onderdeel, in het bestreden besluit gesteld wordt dat het Commissariaat-Generaal geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van de betrokkene.

Terwijl, een subjectieve vrees in hoofde van verzoeker aanwezig is voor zijn fysieke integriteit in zijn land van herkomst. Dat indien het bevel om België te verlaten uitgevoerd zou worden zulks een moeilijk te herstellen nadeel zou teweeg brengen.

Dat verzoeker een gegronde angst heeft voor de autoriteiten in Oekraïne, dewelke personen die desertie plegen, en zeker zij die behoren tot "special forces on secret missions", zeer zwaar straffen.

Op grond van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 8 E.V.R.M. moet uit de motieven zelf van een uiteenzetting of een uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel mogelijke schade/gevaar voor de vreemdeling. Op grond van artikel 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van het Commissariaat-Generaal.”;

2.1.2.2. Overwegende dat artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome, op 4 november 1950 (hierna: EVRM) stelt dat “eenieder (...) recht (heeft) op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling”; dat de verzoekende partij stelt dat “op grond van (...) artikel 8 E.V.R.M. (...) uit de motieven zelf van een uit(...)zetting(s-) of een uitwijzingsbeslissing (moet) blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel mogelijke schade/gevaar voor de vreemdeling”; dat artikel 8 EVRM niet de inhoud noch de draagwijdte heeft die de verzoekende partij het toeschrijft; dat het middel, voor zover het betrekking heeft op artikel 8 EVRM, faalt in rechte;

2.1.2.3. Overwegende dat artikel 32 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) stelt dat “er (...) een Commissie van advies voor vreemdelingen (wordt) opgericht, die gelast is de Minister van advies te dienen in de gevallen waarin door (de vreemdelingenwet) of door bijzondere bepalingen wordt voorzien” en dat “de Minister (...) eveneens het advies van de commissie (kan) inwinnen alvorens om het even welke beslissing te treffen nopens een vreemdeling”; dat de verzoekende partij stelt dat “op grond van artikel 32 van (de vreemdelingenwet) (...) (de) afweging (of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel mogelijke schade/gevaar voor de vreemdeling) (dient) te blijken uit de overwegingen van het advies van het Commissariaat-generaal; dat artikel 32 van de vreemdelingenwet niet de inhoud heeft die de verzoekende partij het toeschrijft; dat het middel, voor zover het betrekking heeft op artikel 32 van de vreemdelingenwet, faalt in rechte;

2.1.2.4. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, de in deze bepaling neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht

tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepaling opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de bestreden beslissing duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op grond waarvan tot de verwerping van het dringend beroep wordt besloten; dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht te dezen niet vereist dat uit de motieven blijkt “dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel mogelijke schade/gevaar voor de vreemdeling”; dat het tweede onderdeel en derhalve het middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“genomen uit machtsafwending en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de rechtsleer van oordeel is dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan.

Dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen.

Dat de voor een belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.”;

2.2.2. Overwegende dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden; dat verzoekende partij enkel twee rechtsbeginselen aangeeft en drie theoretische beschouwingen weergeeft zonder te preciseren in welke mate de ingeroepen beginselen zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing; dat het middel niet ontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien mei tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

 W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.